

Sygn. akt III AUa 889/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Małgorzata Pasek (spr.) SA Krystyna Smaga
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 r. w Lublinie

sprawy B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego

na skutek apelacji wnioskodawczynie B. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 25 czerwca 2015 r. sygn. akt VIII U 1296/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od B. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Pasek Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Krystyna Smaga

Sygn. akt III AUa 889/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił B. M. przyznania prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, ponieważ nie udowodniła ona wymaganego 20-letniego okresu wykonywania pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć.

W złożonym od tej decyzji odwołaniu B. M. domagała się jej zmiany przez przyznanie prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 roku oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

B. M. urodzona (...), w dniu 28 lutego 2014 roku złożyła wniosek o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne. W okresie od 1 października 1980 roku do 31 sierpnia 1983 roku wnioskodawczyni była zatrudniona w (...)w C. jako nauczyciel w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym od 1 lipca 1981 roku do 30 lipca 1981 roku i od 19 maja 1983 roku do 31 maja 1983 roku przebywała na urlopie bezpłatnym.

W okresie od 1 września 1983 roku do 31 sierpnia 2000 roku ubezpieczona pracowała w (...)w C. na stanowisku psychologa w wymiarze 20 godzin tygodniowo. Charakter pracy skarżącej w tym okresie obejmował opiekę nad szkołami i przedszkolami, diagnozę psychologiczną, terapię dzieci i młodzieży, szkolenia dla nauczycieli, spotkania z młodzieżą na terenie szkół, porady dla rodziców. Wnioskodawczyni zajmowała się przeprowadzaniem badań psychologicznych dzieci od wieku przedszkolnego do młodszoszkolnego. Jeździła do szkół i tam na miejscu przeprowadzała badania na zlecenie dyrektorów szkół. Badania były też prowadzone na terenie Poradni. Prowadziła też pracę terapeutyczną z dziećmi na zlecenie dyrektorów szkół lub rodziców. Wnioskodawczyni otrzymywała dodatek za pracę w warunkach trudnych taki jaki przysługiwał nauczycielom, podlegała Karcie Nauczyciela. Wymiar czasu skarżącej był taki jak wszystkich pedagogów i wynosił 20 godzin tygodniowo.

W okresie od 1 września 2000 roku do 28 lutego 2014 roku B. M. była zatrudniona w Zespole Szkół (...) w C. jako psycholog szkolny w wymiarze pełnego etatu, przy czym od 1 września 2013 roku do 28 lutego 2014 roku pozostawała w stanie nieczynnym, zaś od 15 października 2004 roku do 18 października 2014 roku korzystała z urlopu szkoleniowego. W okresach od 14 grudnia 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku, od 4 czerwca 2012 roku do 8 czerwca 2012 roku, od 29 kwietnia 2013 roku do 30 kwietnia 2013 roku udzielono jej urlopu bezpłatnego.

W czasie zatrudnienia w (...)oraz w Zespole Szkół (...) – M. pracowała dodatkowo:

- w (...)w C. jako wychowawca w internacie w okresie od 1 września 1984 roku do 31 sierpnia 1986 roku w wymiarze 1/2 etatu;

- w Studium (...) w C. jako nauczyciel psychologii w okresie od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1987 roku w wymiarze 7/15 etatu oraz w okresie od 1 września 1987 roku do 31 sierpnia 1988 roku w wymiarze 5/15 etatu;

- w (...) w C. jako nauczyciel – psycholog w okresie od 1 września 1996 roku do 31 sierpnia 1997 roku w wymiarze 1/4 etatu, w okresie od 1 września 1997 roku do 31 sierpnia 1999 roku w wymiarze 1/2 etatu, w okresie od 1 września 1999 roku do 31 sierpnia 2000 roku w wymiarze 1/4 etatu, w okresie od 1 września 2000 roku do 30 kwietnia 2003 roku w wymiarze 1/2 etatu, w okresie od 1 maja 2003 roku do 31 sierpnia 2005 roku w wymiarze 1/4 etatu, w okresie od 3 października 2005 roku do 28 lipca 2006 roku w wymiarze 1/4 etatu;

- w (...)w C. jako konsultant – psycholog w okresie od 15 lipca 1998 roku do 31 grudnia 1999 roku w wymiarze 1/8 etatu;

- w (...)w C. jako psycholog w okresie od 15 października 2008 roku do 31 sierpnia 2009 roku w wymiarze 1/2 etatu.

Organ rentowy uwzględnił skarżącą do prawa do świadczenia łącznie 34 lata, 3 miesiące i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 19 lat, 6 miesięcy i 20 dni okresów pracy w jednostkach określonych w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Zakład nie zaliczył wnioskodawczyni do pracy wskazanej w w/w przepisie okresów:

- od 1 września 1983 roku do 31 sierpnia 2000 roku w(...) w C., gdyż placówka ta nie jest wymieniona w art. 2 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych;

- od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1988 roku w Studium (...) w C. z uwagi na zatrudnienie w wymiarze niższym niż 1/2 etatu;

- od 1 września 1996 roku do 31 sierpnia 1997 roku, od 1 września 1999 roku do 31 sierpnia 2000 roku, od 1 maja 2003 roku do 31 sierpnia 2005 roku, od 3 października 2005 roku do 28 lipca 2006 roku w (...)w C. z uwagi na zatrudnienie w wymiarze niższym niż 1/2 etatu;

- od 15 lipca 1998 roku do 31 grudnia 1999 roku w(...)w C., gdyż placówka ta nie jest wymieniona w art. 2 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych;

- od 15 października 2004 roku do 18 października 2004 roku (urlop szkoleniowy), od 14 grudnia 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku, od 4 czerwca 2012 roku do 8 czerwca 2012 roku, od 29 kwietnia 2013 roku do 30 kwietnia 2013 roku (urlopy bezpłatne), od 1 września 2013 roku do 28 lutego 2014 roku (stan nieczynny) w Zespole Szkół (...) w C..

Stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów, a także zeznania wnioskodawczyni i świadka A. S., które to dowody uznał za wiarygodne.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że B. M. ukończyła w dniu(...)wymagany wiek 55 lat, posiada okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze co najmniej 30 lat, rozwiązała stosunek pracy, jednak nie udowodniła 20 lat wykonywania pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, nie spełniła zatem wszystkich warunków do nabycia świadczenia kompensacyjnego określonych w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 roku o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz.U. z 2009 r., Nr 97, poz. 800).

W sprawie okolicznością sporną była kwestia zaliczenia do takiego okresu zatrudnienia, pracy w(...)w C. od 1 września 1983 roku do 31 sierpnia 2000 roku oraz w Studium (...) w C. w okresie od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1987 roku.

Sąd Okręgowy podkreślił, że prawo do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego przysługuje nauczycielowi wykonującemu pracę w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Nauczycielem w rozumieniu tej ustawy jest nauczyciel, wychowawca i inny pracownik pedagogiczny zatrudniony w publicznych i niepublicznych przedszkolach, szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych, publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego i placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Zakres przedmiotowy obejmuje zatem trzy grupy jednostek. Pierwsza to przedszkola, druga szkoły i trzecia placówki kształcenia ustawicznego i placówki, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o systemie oświaty.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że okres zatrudnienia wnioskodawczyni w (...) w C. od 1 września 1983 roku do 31 sierpnia 2000 roku nie przypadał w przedszkolu, jak też szkole, ani też w placówce kształcenia ustawicznego. Wnioskodawczyni nie była również w tym okresie zatrudniona w placówce opisanej w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o systemie oświaty. W szczególności zatrudniająca ją (...)nie mieści się w definicji podanych w tym przepisie jednostek, a co więcej poradnie psychologiczno – pedagogiczne wymienione są w punkcie 4 art. 2 ustawy o systemie oświaty i nie zostały objęte dyspozycją art. 2 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Przy czym bez znaczenia jest, że w okresie zatrudnienia w (...)w C. wnioskodawczyni wykonywała taką samą pracę, jak w późniejszym okresie w Zespole Szkół (...) w C., jak też nie ma znaczenia to, że podlegała Kartce Nauczyciela.

Sąd Okręgowy podkreślił, że do uzyskania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego nie wystarczy sam status nauczyciela, lecz konieczne jest wykonywanie pracy w określonych przepisami prawa placówkach oświatowych. Powołując wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2013 roku, w sprawie SK 49/12 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2013 roku, w sprawie II UK 205/12 wskazał, że przepisy uprawniające do nabycia świadczeń o wyjątkowym charakterze wymagają ścisłej wykładni, a więc nie jest dopuszczalne w takim przypadku stosowanie rozwiązań przyjętych na potrzeby świadczeń o innym charakterze.

W takiej sytuacji w ocenie Sądu jeśli osoba nie pracuje w określonej kategorii jednostek, to nie uzyskuje prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, nawet jeśli pracuje w charakterze nauczyciela.

O ile praca w poradniach psychologiczno - pedagogicznych jest objęta system oświaty i może być oceniana pod kątem art. 88 Karty Nauczyciela w kontekście prawa do emerytury, to nie można dokonać takiej oceny, jeśli chodzi o prawo do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, gdyż jest ono uregulowane odrębną ustawą i zawiera ściśle określone przesłanki do uzyskania takiego świadczenia.

Sąd Okręgowy wskazał również, że okres zatrudnienia wnioskodawczynie w Studium (...) w C. od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1987 roku nie może być wliczony do 20 – letniego okresu pracy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, z uwagi na to, iż zatrudnienie to było wykonywane w wymiarze 7/15 etatu. Odwołująca zaś nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących, że praca w tym okresie była przez nią świadczona w wymiarze co najmniej połowy obowiązującego wymiaru zajęć.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji nie znalazł podstaw do zmiany decyzji organu rentowego i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożyła B. M., która zaskarżając wyrok w całości zarzuciła:

1. mające wpływ na wynik sprawy rażąco naruszenie prawa procesowego, tj.:

- art. 316 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 328 § 2 k.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i poczynienie ustaleń sprzecznych z materiałem dowodowym, w szczególności przez uznanie, że w Studium (...) w C. nie pracowała w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązującego pensum godzinowego,

- art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. przez nierozpoznanie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność faktycznego stażu pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 roku o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych przez błędną wykładnię i uznanie, że praca w(...) w C. nie jest pracą wykonywaną w jednostce, o której mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy.

Powołując powyższe zarzuty apelująca wniosła o:

- zmianę wyroku i poprzedzającej go decyzji ZUS przez przyznanie prawa do świadczenia kompensacyjnego, ewentualnie

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

- zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że w Studium (...) w C. pomimo, że w świadectwie pracy określono wymiar jej pracy na 7/15 to faktycznie pracowała w wymiarze połowy obowiązującego pensum. Świadectwo to nie zawiera informacji o rzeczywistym czasie pracy, bowiem pomija doraźne zastępstwa i wskazuje uśredniony czas pracy. Ponadto Sąd nie odniósł się do wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, w sytuacji gdy strona

kwestionowała wyliczenie stażu pracy w warunkach szczególnych przedstawione przez organ rentowy, a weryfikacja okresów takiej pracy wymagała wiadomości specjalnych. Zarzuciła również wadliwie przyjęcie, że praca w (...) w C. nie jest pracą wykonywaną w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy. Zdaniem skarżącej Sąd zastosował niewłaściwą wykładnię (gramatyczną) przepisu zamiast systemowej, czy funkcjonalnej. Podkreśliła, że wykonywała identyczną pracę w szkole, jak i poradni psychologiczno – pedagogicznej. Ponadto w trakcie zatrudnienia w obu jednostkach podlegała Karcie Nauczyciela i miała tak samo ustalone pensum godzinowe, otrzymywała też dodatek do wynagrodzenia za pracę w szczególnych warunkach. Jej zdaniem nie jest zasadne różnicowanie pracy w szkole i w poradni. Podała, że taką wykładnię przepisów przez nią zaprezentowaną przyjął Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie III AUa 1059/12.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny ustalenia te podziela i przyjmuje za własne, co powoduje, że nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania. Starannie i wnikliwie poczynione przez Sąd pierwszej instancji rozważania prawne, Sąd odwoławczy w całości akceptuje.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zawartego w apelacji zarzutu dotyczącego naruszenia przepisów prawa procesowego, do którego według apelującej doszło na skutek przekroczenia przez sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów oraz dokonania ustaleń sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, należy stwierdzić, iż jest on całkowicie nietrafiony.

Sąd Okręgowy poczynił wystarczające ustalenia, w szczególności w oparciu o powołane w uzasadnieniu orzeczenia dowody z dokumentów, których wiarygodność nie została podważona przez strony. Zaznaczyć należy, że skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, LEX 174185, z dnia 19 czerwca 2001 r. II UKN 423/00, opubl. OSNP 2003/5/137, z dnia 10 czerwca 1999 r. II UKN 685/98, opubl. OSNP 2000/17/655, z dnia 5 sierpnia 1999 r. II UKN 76/99, opubl. OSNP 2000/19/732).

W sprawie niniejszej wymiar pracy wnioskodawczyni w okresie zatrudnienia w Studium (...) w C. od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1987 roku wynika wprost z umowy o pracę z dnia 23 września 1986 roku. Określono w nim wymiar godzin zajęć dydaktyczno - wychowawczych w tygodniu na „7”. W taki sam sposób oznaczono wymiar pracy w dokumencie wytworzonym w spornym okresie w postaci karty wynagrodzeń. W zaświadczeniu (...) z dnia 23 października 2013 roku zakład pracy potwierdził zatrudnienie wnioskodawczyni m.in. od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1987 roku w wymiarze 7/15 etatu. Sama skarżąca w złożonym do ZUS kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych w adnotacjach „przebieg pracy zawodowej” wskazała, że w okresie od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1987 roku pracowała jako nauczyciel psychologii w Studium (...) (aktualnie IV LO) w wymiarze 7/15 etatu – 7 godzin (k. 9 akt ZUS).

Analizując te dowody trzeba stwierdzić, że Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że w wymienionym zakładzie i podanym okresie ubezpieczona nie wykonywała pracy w wymiarze co najmniej połowy obowiązującego wymiaru czasu pracy. Wiarygodność tych dokumentów pochodzących od pracodawcy nie została skutecznie podważona przez odwołującą, a jej twierdzenia nie znajdują uzasadnienia w materialne dowodowym sprawy. Subiektywne przekonanie wnioskodawczyni o większym rozmiarze świadczonej pracy, nie jest wystarczające do przyjęcia, że faktycznie pracowała co najmniej w rozmiarze 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia prawa procesowego polegającego na nierozpoznaniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie miało ono wpływu na wynik sprawy. Ze względu na nieskomplikowane działania rachunkowe przy obliczeniu stażu pracy ubezpieczonej nie zachodziła potrzeba uzyskania wiadomości specjalnych posiadanych przez biegłego z zakresu rachunkowości. Ponadto należy też zauważyć, że pełnomocnik skarżącej w istocie nie popierał tego wniosku (zgłoszonego w odwołaniu) w toku postępowania przed Sądem I instancji, a na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku wręcz oświadczył, iż nie zgłasza wniosków dowodowych.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza również obrazy przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 2 pkt 1 oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2009 roku o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz.U. z 2009 r., Nr 97, poz. 800).

Artykuł 4 ust. 1 tej ustawy określa warunki uprawniające do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. Jednym z tych warunków jest legitymowanie się 20 – letnim stażem wykonywania pracy nauczycielskiej w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy, w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć. Zgodnie z art. 2 pkt 1, użyte w ustawie określenie „nauczyciel” oznacza nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w:

a) publicznych i niepublicznych przedszkolach,

b) szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych,

c) publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego i placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jedn. Dz.U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572).

Przepis art. 2 ustawy o systemie oświaty w punktach 5 i 7 wymienia: młodzieżowe ośrodki wychowawcze, młodzieżowe ośrodki socjoterapii, specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze oraz specjalne ośrodki wychowawcze dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania, a także ośrodki umożliwiające dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 16 ust. 7, a także dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację odpowiednio obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki (pkt 5); placówki zapewniające opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania (pkt 7).

Analiza cytowanych przepisów wskazuje, że ustawa z dnia 22 maja 2009 roku ogranicza zakres placówek, w których świadczona jest praca nauczycielska, zarówno w stosunku do zapisów art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r., poz. 191.), jak też wobec art. 2 ustawy o systemie oświaty.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył właśnie kwestii spełnienia przez wnioskodawczynię warunku określonego w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2009 roku, to jest legitymowania się 20 – letnim stażem pracy w punktach, o których mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że B. M. nie spełniła powyższej przesłanki, tj. nie legitymuje się 20 – letnim stażem pracy nauczycielskiej w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1. Nie ulega wątpliwości, że w spornym okresie zatrudnienia od 1 września 1983 roku do 31 sierpnia 2000 roku wnioskodawczyni pracowała w (...) w C. jako psycholog, która to placówka nie została wymieniona w art. 2 pkt 1 cytowanej ustawy, ani też w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o systemie oświaty. Poradnie psychologiczno – pedagogiczne, w tym poradnie specjalistyczne udzielające dzieciom, młodzieży, rodzicom i nauczycielom pomocy psychologiczno – pedagogicznej, a także pomocy uczniom w wyborze kierunku kształcenia i zawodu zostały wskazane w art. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty.

Nie jest trafne stanowisko apelującej, że przy ubieganiu się o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, znaczenie ma tylko rodzaj pracy, a nie status zatrudniającego wnioskodawczynię pracodawcy. Gdyby taką argumentację uznać za uprawnioną, to należałoby uprzednio zakwestionować zawężenie podmiotowe kręgu nauczycieli, a także szkół i

placówek w ustawie z 2009 r., w relacji do szerszej grupy nauczycieli, a także szkół i placówek podlegających Kartce Nauczyciela i ustawie o systemie oświaty. Analiza art. 4 ust. 1 w/w ustawy nie pozostawia wątpliwości, że dla uzyskania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego istotne jest posiadanie statusu nauczyciela w rozumieniu przepisów Karty Nauczyciela, a także wymagane jest wykonywanie pracy w placówkach wymienionych w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 roku o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Zatem w sytuacji, gdy wnioskodawczyni nie pracowała w jednym z podmiotów szczegółowo wymienionych w art. 2 pkt 1 tej ustawy, nie nabyła prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, nawet jeśli wykonywała pracę nauczyciela w rozumieniu Karty Nauczyciela.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo przywołał w tym zakresie orzecznictwo sądowe, oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2013 roku w sprawie SK 49/12 (OTK-A 2013/5/56, Dz.U. 2013/693). Z kolei w wyroku z dnia 3 lutego 2012 r., II UK 126/11 (opubl. OSNP 2013/1-2/15) Sąd Najwyższy wskazał, że pracy w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu nie można zaliczyć do okresu wymaganego do nabycia nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, jeżeli nie wykonywał jej jako nauczyciel w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego w sposób jednoznaczny odnosi się do kwestii kwalifikowania pracy nauczycieli do szczególnego stażu, o którym mowa w art. 2 pkt 1 omawianej ustawy. Zarówno w przywołanej sprawie, jak też na gruncie niniejszej sprawy chodzi o wykładnię tego samego przepisu, to jest art. 4 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Wskazany przepis nie zawiera ograniczeń podmiotowych w nabywaniu uprawnienia do świadczenia kompensacyjnego, lecz wprowadza ograniczenie o charakterze wyłącznie przedmiotowym – dotyczące nauczania w konkretnych placówkach.

Natomiast powołane w apelacji orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 kwietnia 2013 roku w sprawie III AUa 1059/12 (LEX nr 1314678) zapadło w innym stanie faktycznym i dotyczyło innego problemu prawnego na tle stosowania w/w przepisu. Argumentacja tam przyjęta nie znajduje odniesienia do sytuacji wnioskodawczyni.

Reasumując, stwierdzić należało, że Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny zaskarżonej w tej sprawie decyzji ZUS z dnia 23 maja 2014 r. Skoro B. M. w dacie składania wniosku o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne nie legitymowała się 20 – letnim stażem pracy w placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy, to nie spełniła kumulatywnie wszystkich warunków uprawniających do przyznania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. Oddalając odwołanie wnioskodawczyni od zaskarżonej decyzji, Sąd pierwszej instancji nie naruszył zatem żadnego z powołanych w apelacji przepisów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadniają przepisy art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490) i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 roku zmieniającego w/w rozporządzenie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1078), które znajdują zastosowanie z uwagi na treść § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804). Zasądzone koszty postępowania obejmują minimalne wynagrodzenie pełnomocnika za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym.

Małgorzata Pasek Barbara Mazurkiewicz – Nowikowska Krystyna Smaga